

Буболечки
ЕВГЕНИ ЧЕРЕПОВ

Деца сме.

Залавяме десет червени мравки в кибритена кутия. Те са “лошите”. Като десантен отряд ги хвърляме връз мравуняка на доста по-дребните черни мравки, които са “добрите”. Наблюдаваме отблизо жестокото сражение. С клечка връщам червен дезертър в киселината на бойното поле. Ролята на Господ ми харесва. Клечката ми е вездесъща.

Когато черните си овладеят базата, хвърлям нова десантна група червени командоси. Те са огромни, бият се храбро, но черните са стотици. Надделяват. Кибритената ми кутия – космически десантен кораб – полита за нови доброволци. Долу работният керван се самозакърпва, редиците се стягат, киселината изветрява. Чудя се дали ще издържат нападение на тежък бронетранспортър. Оглеждам се за някой едър бръмбар.

Мога да правя това цял ден, но мама ме отупва от пръстта и ме праща на плочника.

Плочките са шестоъгълни, циментови, топли. Бордюрът ми е по мярка. Наблизо има империя на божи кравички. Провеждат се олимпийски игри. Хващам една от буболечките и откъсвам две крачета. Пускам я на плочката пред мен. В началото залита, но скоро свиква с намаления си брой крака. Явно е разбрала правилата, защото спринтира с всички сили. Ако излезе от очертанятия на плочката, пчели свободата си. Имам право само на пет удара с пръчката, затова се целя внимателно. От двайсетина божи кравички успяха само три. Те са медалисти.

Циментовата плочка вече е нацапана в червено. Премествам се.

На какво седнах?! Ох, дупето ми! Червено и подуто е. Наколо летят оси!! Мамоooooooooo!

Ето я и мама. Сълзите ми потъват в косата й.

Гадни буболечки!!!